

Jože Šmit | Otožnost

Joj, zemljica, kakor tih zaliv
tvoja rjava prst dehti,
meni nekdo pa je jadra razvil
sredi te grenke noči...

Nikdar ne bom sam svoj mornar.
V tujini vse moje poti krvavé.
Nad zeleno domačnostjo rodni ozar
tuje oči nocoj bedé.

Jože Šmit | Trudnost

Truden zašel sem med njive,
zemlja v zorenju ječi,
misli ko kamni so sive,
v zraku po brinju diši.

V srcu pomlad mi odcveta,
poln sem nezrelih sadov,
cesta je kakor prekleta,
več me ne vodi domov.

Smrekam so cveti odpali,
veter jih zame bo zbral,
tiho me bodo obdali,
sredi med njimi bom spal.